

Chemare ecoului eminescian

Rodica Petruț

Vino-n codru la izvorul
ce aleargă spre neant...
Sub un tei așează-ți dorul,
singur dor, înfrânt, pribeag...

Hai și-ascultă în tăcere,
să-ți recit "Sara pe deal"...
Și-apoi, du-te printre stele,
tu, Luceafăr sideral...

Mâine-n zori, sau mâine seară,
ne vom întâlni din nou !
(căci nu vreau uitare-amară...
chiar de ești doar un ecou)

Vei veni, o știu precis!
Și-ți promit că voi veni,
ca să-nvăț din al tău vis,
un...ecou a deveni...

Acum sunt doar...floare-albastră,
sau de vrei, floare de tei,
ce nu vrea să se-ofilească
peste-o zi, sau două-trei...

Vrea să-și dăruie ardoarea,
cerului, sporind speranțe...
Vrea să-și dăruie culoarea,
codrului, sporind nuanțe...

Și atunci, de-așa va fi,
și va fi, o cred chiar eu;
ea se poate ofili,
devenind și ea...ecou.